

Sygn. akt III RC 59/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łobzie, III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Andrzej Rydzkowski

Protokolant: Beata Reimer

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 roku w Łobzie

sprawy z powództwa W. S. i Ł. S. reprezentowanych przez matkę I. W.

przeciwko A. S.

o alimenty

I. Zasądza od pozwanego A. S. alimenty na rzecz małoletnich W. S. urodzonego dnia (...) i Ł. S. urodzonego dnia (...) w kwotach po 380 zł /trzysta osiemdziesiąt / złotych miesięcznie na każdego z małoletnich powodów poczynając od dnia 01 marca 2016 r. płatne z góry do dnia 15- tego każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat do rąk matki I. W.;

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami sądowymi, które poniesie Skarb Państwa.

IV. Nadaje wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności

SSR Andrzej Rydzkowski

Sygn. akt III RC 59/15

UZASADNIENIE

Reprezentująca małoletnich powodów Ł. S. i W. S. ich matka I. W., domagała się zasądzenia od pozwanego A. S. na rzecz powodów alimentów w kwotach po 500,00 złotych miesięcznie. W uzasadnieniu pozwu I. W. wskazała, iż pozwany A. S., będący ojcem małoletnich nie łoży na utrzymanie dzieci.

Pozwany A. S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa a na rozprawie w dniu 2 listopada 2015 roku uznał powództwo do kwoty po 200,00 złotych na każde z dzieci miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni Ł. S. urodzony w dniu (...) oraz W. S. urodzony (...) roku są dziećmi I. W. i pozwanego A. S.. Początkowo matka powodów i pozwany mieszkali razem. Związek ich zaczął się rozpadać z uwagi na nadużywanie przez pozwanego alkoholu oraz używanie przemocy fizycznej i psychicznej wobec konkubiny. Po jednej z awantur w dniu 20 grudnia 2014 roku pozwany kierując swoim pojazdem pod wpływem alkoholu spowodował wypadek wioząc małoletnich powodów, którzy odnieśli jedynie drobne obrażenia. Po tym zdarzeniu pozwany z pomocą funkcjonariuszy Policji

został usunięty z lokalu zajmowanego przez powódkę i dzieci. Przez pewien czas dzieci utrzymywały kontakt z ojcem. Z uwagi na jego postawę wobec matki dzieci kontakt ten został ograniczony. Pozwany podpalił wówczas zabudowania przylegające do mieszkania zajmowanego przez dzieci i ich matkę, którzy w skutek zdarzenia zostali ewakuowani, nie odnieśli obrażeń. Pozwany wcześniej oraz po tym zdarzeniu groził śmiercią matce powodów oraz jej sąsiadom. Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 roku w sprawie I. N. 16/15 Sąd Rejonowy w Łobzie pozbawił władzy rodzicielskiej pozwanego nad małoletnimi powodami oraz zakazał pozwanemu osobistej styczności z dziećmi. Małoletni powodowie pozostają pod opieką psychologa, z uwagi na głęboką traumę boją się kontaktu z ojcem.

(Dowód: - odpisy skrócone aktu urodzenia, k. 5, 13 akt sprawy;

- akta III Nsm 16/15).

W dacie orzekania małoletni powodowie zamieszkiwali wraz z matką I. W.. Matka pozwanych była zatrudniona w Domu Pomocy Społecznej w R. jako terapeutka, zarabiała 1.600,00 złotych miesięcznie.

Małoletni W. S. miał wówczas 5 lat, był zdrowym dzieckiem, Uczęszczał do zerówki. Na wyprawkę syna jego matka wydała około łącznie z ubraniami 400,00 złotych. Małoletni Ł. S. miał 9 lat i chodził do II klasy szkoły podstawowej, był zdrowym dzieckiem podręczniki otrzymał bezpłatnie, jego wyprawka kosztowała około 400,00 złotych. Za pobyt w zerówce młodszego syna z wyżywieniem I. W. płaciła 250,00 złotych miesięcznie. Koszty utrzymania mieszkania wynosiły 400,00 złotych miesięcznie nie licząc ogrzewania, na opał w sezonie grzewczym wydawała około 800,00 złotych. Po podpaleniu zabudowań przez pozwanego I. W. zmuszona była wziąć pożyczkę z zakładu pracy na remont w wysokości 4.000,00 złotych. Innych zadłużeń nie posiadała. Nie korzystała z pomocy opieki społecznej. W zakładzie pracy podjęła się dyżurów nocnych aby mieć większą pensję.

(dowód: - zeznania I. W., k.47-48 akt sprawy;

- zaświadczenie, k. 6, 14, 35 akt sprawy;

- umowa, k. 34 akt sprawy).

Pozwany A. S. w dacie orzekania był bezrobotny, bez prawa do zasiłku. Przebywał w zakładzie karnym z uwagi na znęcanie się nad matką powodów oraz podpalenie zabudowań gospodarczych obok miejsca zamieszkania dzieci, obecnie ponownie w areszcie śledczym w związku z toczącą się przeciwko niemu nowym postępowaniem. Był zdrowy fizycznie. Pracował uprzednio na terenie Niemiec jako mechanik samochodowy. Zarabiał 1.200,00 EUR miesięcznie. Przekazywał wtedy 800,00-1.000,00 złotych miesięcznie na utrzymanie rodziny. Posiadał zadłużenie w postaci odszkodowania w wysokości 55.000,00 złotych oraz grzywnę w wysokości 2.000,00 złotych. Nie miał kontaktu z dziećmi.

(dowód: - zeznania A. S., k. 70-71 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 133. § 1 k.r.o. rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Art. 133 odnosi się zarówno do dzieci pochodzących z małżeństwa, jak i pozamałżeńskich. W każdym z tych wypadków obowiązek alimentacyjny rodziców powstaje z chwilą urodzenia się dziecka.

Wskazany przepis określa ogólnie istnienie obowiązku alimentacyjnego rodziców względem dziecka, jeżeli nie jest ono w stanie utrzymać się samodzielnie, a dochody z majątku dziecka nie wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania, lub dziecko jest wprawdzie w stanie utrzymać się samodzielnie, ale znajduje się w niedostatku. W tym drugim wypadku dziecko pozostaje w takiej samej sytuacji wobec obowiązanych do alimentacji rodziców, jak każdy krewny uprawniony do alimentacji. Dopiero pozostawanie w niedostatku może uzasadniać wystąpienie z roszczeniem alimentacyjnym.

Przepis nie normuje wyczerpująco obowiązku alimentacyjnego rodziców wobec dziecka. Formułuje jedynie przesłanki ogólne ich odpowiedzialności, co sprowadza potrzebę odpowiedniego stosowania innych przepisów działu III kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Ma tu zwłaszcza zastosowanie art. 135, określający w § 1 wzajemną zależność świadczeń alimentacyjnych od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, w § 2 zaś tę postać obowiązku alimentacyjnego, która wyraża się osobistymi staraniami rodziców o utrzymanie lub wychowanie dziecka.

Oboje rodzice oraz dziecko są krewnymi w tym samym, pierwszym stopniu pokrewieństwa. Obowiązek alimentacyjny każdego z rodziców wobec dziecka będzie zatem kształtowany zgodnie z regułą z § 2 art. 129 według ich możliwości zarobkowych i majątkowych.

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż małoletni powodowie znajdują się w fazie intensywnego rozwoju zarówno psychicznego i fizycznego. Wiąże się to z nakładami finansowymi niezbędnymi do utrzymania dzieci na prawidłowym poziomie rozwoju, takimi jak odpowiednia dieta, środki higieniczne i kosmetyczne oraz koszty związane z edukacją. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 grudnia 1987 r., przyjął, iż przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Dlatego też Sąd określił kwotę potrzebną na utrzymanie dzieci na tym etapie rozwoju na około po 800 złotych miesięcznie na każdego z powodów.

Należy przy tym wspomnieć, iż obowiązek alimentacyjny rodziców względem dziecka wyraża się nie tylko świadczeniami o charakterze materialnym lecz również osobistymi staraniami o jego utrzymanie i wychowanie. Zaspokajanie materialnych potrzeb dziecka nie zwalnia żadnego z rodziców od udziału w staraniach o jego rozwój i wychowanie. Doniosłość osobistych starań o utrzymanie lub wychowanie dziecka sprawia, że wypełnienie obowiązku alimentacyjnego przez jedno z rodziców wobec dziecka może się ograniczyć tylko do tych starań. W tym zakresie również wyłącznie I. W. spełnia obowiązek alimentacyjny względem powodów.

Niewątpliwym jest, iż od chwili urodzenia się dziecka, zarówno z małżeństwa, jak i pozamałżeńskiego, rodzice obowiązani są zapewnić mu utrzymanie na takiej samej stopie, na jakiej sami żyją. Stanowisko Sądu Najwyższego w tej mierze, zapoczątkowane jeszcze pod rządami kodeksu rodzinnego z 1950 r. (por. orz. SN z dnia 5 stycznia 1956 r., III Cr 919/55, OSN 1957, poz. 74), potwierdził Sąd Najwyższy w tezie IV uchwały z dnia 16 grudnia 1987 r., przyjmując, że przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.

Pozwany jest osobą zdolną do pracy i dłuższy czas czynną zawodowo o znacznych możliwościach zarobkowych. Jak sam deklarował zarabiał około 1.200,00 EUR miesięcznie, co stanowi około 5.000,00 złotych w teraźniejszych realiach. To, że w chwili obecnej nie osiąga żadnych dochodów i przebywa w zakładzie karnym wynika z wyłącznej winy samego pozwanego, w dodatku za wysoce naganne czyny związane ze znęcaniem się nad rodziną oraz podpaleniem domostwa swoich własnych dzieci, które z uwagi na traumę nie chcą spotykać się z ojcem.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż majątkowe i zarobkowe możliwości pozwanego w pełni wykorzystane pozwalają na uiszczanie alimentów w kwotach po 380,00 złotych miesięcznie, na każdego z małoletnich poczynając od dnia 1 marca 2016 roku mając na uwadze, iż orzekając o alimentach Sąd bierze za podstawę rozstrzygnięcia potrzeby uprawnionego oraz zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego według stanu istniejącego w dacie orzekania (art. 316 § 1 k.p.c.).

Żądanie zasądzenia alimentów w kwotach po 500,00 złotych miesięcznie Sąd uznał w tym stanie rzeczy za zawyżone, co skutkuje oddaleniem powództwa w pozostałej części.

Uwzględniając, iż pozwany jest zobowiązany do płacenia należności alimentacyjnych Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych.

Nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności było obligatoryjne w oparciu o przepis art. 333 § 1 k.p.c.

SSR Andrzej Rydzkowski